

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/212/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514206788
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514206788.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a sudkyň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: R. L., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXX, L., zastúpenej právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47234466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, o zaplatenie 420,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/217/2014-90 zo dňa 14.05.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanej **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 420,- eur spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 420,- eur od 26.9.2014 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. rozhodol, že priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 262 ods. 1 a 2, § 269 ods. 2, § 504 Obchodného zákonníka, § 657, § 658 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 6, § 54 ods. 1 a 2, § 39, § 41, § 107 ods. 1 až 3, § 489, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval tým, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v príslušnom znení, a to druh spotrebiteľského úveru, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, RPMN, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok (§ 9 ods. 2 písm. a/, f/, i/ j/, k/ a y/ citovaného zákona), a preto sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov priamo zo zákona (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v príslušnom znení). Z uvedeného dôvodu peňažné plnenie prijaté žalovanou nad rámec sumy reálne poskytnutého úveru je plnením prijatým bez právneho titulu, teda bezdôvodným obohatením, a je povinná vrátiť ho žalobkyni

podľa zásad o bezdôvodnom obohatení, v danom prípade vo výške 420,- eur aj s príslušnými úrokmi z omeškania.

4. K všeobecne formulovanej námietke premlčania vo vyjadrení žalovanej doručenom súdu dňa 21.12.2016 súd dodáva, že z predmetnej zmluvy o úvere nie je možné zistiť rozčlenenie splátok, t. j. aká časť jednotlivých splátok predstavovala splátka istiny úveru a akú splátka úrokov z úveru a poplatkov z úveru, čo tiež patrí medzi obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v príslušnom znení, preto súd zaujal výklad pre spotrebiteľa priaznivejší podľa § 54 ods. 2 OZ, a uzavrel, že až od okamihu, kedy súčet zaplatených splátok z predmetného úveru prevýšil sumu istiny reálne poskytnutého úveru, až odvtedy došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanou. Z výpisu splátok vyplýva, že súčet zaplatených prvých piatich splátok úveru predstavoval iba sumu 460,- eur, a že až úhradou 6. splátky došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, keďže zaplatením 6. splátky žalovaná prijala od žalobkyne sumu 552,- eur, t. j. sumu prevyšujúcu istinu reálne poskytnutého úveru. Nakoľko 6. splátka bola zaplatená dňa 7.1.2013, a žaloba bola súdu doručená dňa 30.9.2014, žaloba bola podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby a 3-ročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 OZ. Na základe uvedených skutočností súd uzavrel, že predmetná pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaná.

5. Za použitia kalkulačky voľne prístupnej na internete súd zistil, že RPMN bola v danom prípade 331,65 %, a ročná úroková miera bola 107,85 %. Nakoľko predmetná zmluva bola uzavretá vo forme formulárovej zmluvy, do obsahu ktorej nemohla žalovaná spotrebiteľka zasiahnuť, súd podrobil podmienky predmetnej zmluvy súdnej kontrole za účelom zistenia, či nie sú pre spotrebiteľa neprijateľné. Občiansky zákonník obsahuje iba demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok, a teda neexistuje prekážka, ktorá by súdu bránila vyvodiť dôsledky neprijateľného neplatného dojednania v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 OZ. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je taká zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý je slabšou zmluvnou stranou v záväzkovom vzťahu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen tá podmienka, ktorá je neprimeranou, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ príslušného zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Preto ako neprijateľnú zmluvnú podmienku súd posúdil zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu nie je po materiálnej stránke dodané, a v skutočnosti slúži záujmom dodávateľa. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že dlžník sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť sumu poskytnutú ako úver zvýšenú o poplatok, ktorý predstavuje 84 % z úverových prostriedkov. Požadovanie úhrady poplatku v takejto neprimeranej výške je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Nie je zrejmé, že by malo ísť o plnenie spotrebiteľovi po materiálnej stránke dodané a nemôže ísť ani o plnenie, ktoré by malo byť v záujme spotrebiteľa. Pokiaľ by mal mať veriteľ zo spotrebiteľského úveru nárok na poplatok, je nevyhnutné, aby sa takýmto poplatkom platilo skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi, ktoré je súčasne v záujme spotrebiteľa. To, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v rozpore so zákonom alebo v rozpore so zásadou dobrých mravov, súd skúma aj bez námietky spotrebiteľa, pričom v prípade zistenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nepriznáva plnenie žiadané z takejto podmienky. Skutočnosť, že výška poplatku nie je limitovaná právnym predpisom, sama osebe neznamená, že žalovaná ako veriteľ by mala byť oprávnená na zaplatenie poplatku v akejkolvek výške. Poplatok vo výške dosahujúcej 84 % sumy poskytnutého úveru nemôže byť v súlade s princípom dobrých mravov, naopak vykazuje znaky civilnoprávnej úžery. Nakoľko predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľským úverom, ktorý neobsahuje podstatné zákonné náležitosti zmluvy o úvere, ale obsahuje podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke, neprijateľná zmluvná podmienka spôsobuje iba absolútnu neplatnosť časti zmluvy, ktorá nerobí neplatným celý právny úkon, keďže pôžička môže byť aj bezúročná, na rozdiel od úveru. Preto plnenie prijaté z neplatného dojednania o poplatku z „úveru“ je bezdôvodným obohatením podľa § 457 OZ.

6. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel, nakoľko z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, mala žalovaná nárok iba na vrátenie sumy reálne poskytnutého spotrebiteľského úveru, pričom žalovaná suma zodpovedá sume prevyšujúcej sumu reálne poskytnutého úveru a zároveň predstavuje sumu prijatú z neprijateľnej zmluvnej podmienky, teda z neplatného zmluvného dojednania. Súd žalobe vyhovel aj v časti úrokov z omeškania zo žalovanej sumy, nakoľko boli uplatnené v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou k prvému dňu omeškania

žalovanej s vydaním bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobkyňa bola vo veci plne úspešná, súd jej podľa § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, ktorý postup je v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, uplatniac si náhradu trov konania. Spornú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nakoľko v zmluve je výslovne určený iný účel uzatvorenia zmluvy, je dlžník vyňatý spod statusu spotrebiteľa. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akéhokoľvek zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Keďže po vzájomnej dohode zmluvu uzatvorili podľa Obchodného zákonníka, aplikácia Občianskeho zákonníka, či iných zákonov, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa je vylúčená. Výška úrokov nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, ide o fakultatívny prvok, ktorý si môžu strany dohodnúť. Rovnako nie je podstatnou náležitosťou RPMN, na ktoré poukazuje žalobca. Zmluva o úvere je uzatvorená za iným účelom. Rovnako posudzoval zmluvu aj KS ZA vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoE/122/2011, ako aj Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 zo dňa 28.08.2013. Cena úveru je v plnom súlade s dobrými mravmi a jej výška zodpovedá riziku, ktoré podstupuje veriteľ, keď uzatvára zmluvy prevažne s dlžníkmi, ktorým odmietli poskytnúť úver banky. V žiadnom prípade tak ako to vyplýva z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej i Českej republiky, nie je možné porovnávať priemerné úrokové sadzby úveru s bankami. Preto aj ministerstvo financií vytvára vždy dvojité porovnanie, úrokov, cien úverov, RPMN bánk a nebankových subjektov poskytujúcich úvery z vlastných zdrojov. Žalobca v Zmluve o úvere vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasil s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Nakoľko podľa názoru žalovaného žalobca neuzatvoril zmluvu o úvere v postavení spotrebiteľa, nemožno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov a tým aplikovať ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V zmluve žalobca vzal na vedomie, že výška RPMN v predmetnej zmluve sa vypočítava v zmysle zákona a podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN ako aj uvedenie priemernej ročnej RPMN. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. V prípade osoby žalobcu sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala (obdobne o tom hovorí i čl. 11 ods. 2 CSP). Žalobca navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu zmluvy o úvere donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere. Občiansky zákonník spája neplatnosť právneho úkonu na prvom mieste s právnym úkonom, ktorý svojím obsahom či účelom odporuje zákonu (t.j. Občianskemu zákonníku alebo inému zákonu). Z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu je dôležitý efekt (výsledok) tohto konania, t.j. nedovolenosť právneho úkonu (rozpor so zákonom). Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak, ako to Žalovaný špecifikuje

prostredníctvom svojich podaní, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že dohoda o výške odplaty nie je v rozpore s dobrými mravmi. Veriteľ požadoval len takú výšku pohľadávky, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktačného procesu. Nakoľko nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno vzťah posúdiť ako nesúladný s § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného má Žalovaný za to, že nebol daný žiadny dôvod na to, aby sa zmluva o úvere v časti odplaty považovala za neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi. Na určenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. nie je naplnený žiaden predpoklad uvedený žalobcom. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu.

8. Žalobkyňa odvolanie nepodala, v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázala na to, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, navrhuje ho potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Vo vzťahu k podanému odvolaniu žalobca upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že odvolanie, ktorým žalovaný napáda rozsudok súdu prvého stupňa bolo podané oneskorene. Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že žalovanému bolo Rozhodnutie, proti ktorému smeruje odvolanie žalovanému doručené dňa 17.06.2019 a lehota na podanie odvolania uplynula dňa 02.07.2019. Nakoľko odvolanie žalovaného bolo súdu doručené až 03.07.2019, možno konštatovať, že odvolanie žalovaného nebolo podané včas, t. j. v 15-dňovej zákonnej lehote. K posúdeniu v merite veci žalobca trvá na tom, že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským, a teda na danú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, už zo samotnej podstaty spotrebiteľského práva vyplýva, že právne predpisy určené na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy vtedy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevylučuje. Podľa názoru žalobcu však v prejednávanom prípade nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V prípade predmetného vzťahu ide o zrejmu reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí (pôžičky). Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka je nevyhnutné tento vzťah posúdiť bez ohľadu na označenie zmluvy podľa jej obsahu a nie formy, resp. nesprávne pomenovaného úkonu (zmluvy). Je zjavné, že zo strany žalovaného, ide len o obchádzanie zákona, aby sa vyhol posudzovaniu absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to vzhľadom na početné chyby v zmluvách, ktoré žalovaný predkladá spotrebiteľom. Je nevyhnutné povedať, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy je nápadne, až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Podľa názoru žalobcu tak v danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľský vzťah medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, nakoľko žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu predmetná zmluva o úvere mala obsahovať údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovej zmluvy. Je nevyhnutné poukázať na to, že je bežnou praxou žalovaného neuvádzať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy vyžadované zákonom, ktorej účelom je vyhnúť sa aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto skutočnosť bola judikovaná množstvom rozhodnutí súdov SR a aj napriek tomu žalovaný naďalej túto prax využíva spolu s množstvom ďalších neprijateľných podmienok tak, aby získal čo najväčší finančný prospech a vyhol sa prísnyim požiadavkám právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažuje vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporné, podporne poukazujúc napr. na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02.06.2013, sp. zn. II. ÚS 329/2013-15. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj v tom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka vyslovil taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to v Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015, vydanom pod sp. zn.: 3MCdo14/2014, Neobstojí ani argumentácia žalovanej o voľbe režimu Obchodného zákonníka na predmetný zmluvný vzťah, ani odkaz na ustanovenie § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého by predmetná zmluva mala byť nepomenovanou zmluvou, ani argumentácia o tom, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodnom. V danom prípade ide o tzv. formulárovú zmluvu na

predtlačenom formulári, do ktorej boli dopísané iba niektoré údaje. Na aplikácii osobitných zákonov na ochranu spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka na predmetný záväzkový vzťah nič nemení ani skutočnosť, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodným (§ 261 ods. 3 písm. d/ OBZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), nakoľko pôsobnosť Obchodného zákonníka je eliminovaná ochranou spotrebiteľa, a uzatváranie tzv. absolútnych obchodov medzi dodávateľom a spotrebiteľom je platné iba v rozsahu obsahujúcom úpravu výhodnejšiu pre spotrebiteľa. Žalovaný vo svojom odvolaní opätovne namieta posúdenie dohodnutej odplaty ako neprimeranej a v rozpore s dobrými mravmi. K uvedeným tvrdeniam žalobca uvádza, že tieto nie sú správne, čo vyplýva z dnes už konštantnej judikatúry, ako i priamo ustanovení zákona, napr. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. V prejednávanom prípade nie je dôležité to, z čoho sa predmetná odplata skladá, ale to, že jej výška dosahuje tak horibilnú sumu, čo je v absolútnom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ ako aj v rozpore s dobrými mravmi, a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru, okrem rozhodnutí na ktoré poukázal žalobca vo svojom návrhu na začatie konania, príkladom poukazujeme taktiež na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.05.2013, vydané pod sp. zn.: 6Co/138/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.12.2010, vydané pod sp. zn.: 8Cob/60/2010, rozhodnutie Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 22.01.2013, vydané pod sp. zn.: 17C/170/2012.

9. Žalobca ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že pri posudzovaní, kedy ide o dohodnutie odplaty s dobrými mravmi a kedy nie sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa. Žalobca o poskytnutie predmetného úveru žiadal práve z toho dôvodu, že sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie, čo ho donútilo požiadať o poskytnutie úveru aby bol schopný zabezpečiť svoje základné potreby, ako aj potreby svojej rodiny. Odplatu na takej vysokej úrovni ako je to v prejednávanom prípade ako to konštatoval aj prvostupňový súd tak rozhodne nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Najvyšší súd SR vo svojom Rozsudku zo dňa 06.04.2012, vydanom pod sp. zn.: 5Cdo/26/2011 uviedol: „neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taký výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o úvere práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Rozsudok Krajského súdu Prešove zo dňa 25.09.2013, vydaný pod sp. zn.: 3Co/151/2013, v ktorom krajský súd konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel Krajský súd v Prešov vo svojom Rozsudku zo dňa 08.02.2011, vydanom pod sp. zn.: 16Co/71/2011 v ktorom zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Na základe uvedeného možno teda prijať záver o neplatnosti dohody o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v odvolaní okrem už vyššie uvedených tvrdení zároveň uvádza, že RPMN neabsentuje, a teda to by bol jediný dôvod, prečo by bol možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Uvedené tvrdenie žalobcu sa však nezakladá na pravde, nakoľko zmluva preukázateľne neobsahuje údaj o výške RPMN akýkoľvek údaj v nej absentuje) pričom zákon sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti nespája iba s neuvedením údaju o RPMN, ale aj s prípadom, kedy táto v zmluve síce neabsentuje, ale je uvedená v zlej výške v neprospech spotrebiteľa, preto argumentácia žalovaného v otázke údaju o RPMN je v tomto prípade úplne irelevantná. Nakoľko v prejednávanom prípade žalovaný preukázateľne prijal zo strany žalobcu plnenie bez právneho dôvodu, resp. prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, vydania ktorého sa žalobca podanou žalobou v zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka domáha.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil

zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku.

11. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a právne správne posúdil nárok žalobkyne v časti vyhovenia žalobe.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatnených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci v časti vyhovenia žalobe.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe zmluvy o úvere č. 207300515 uzavretej medzi stranami sporu dňa 11.6.2012 žalovaná sa zaviazala poskytnúť žalobkyňi úver v sume 500,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť žalovanej spolu s poplatkom vo výške 420,- eur, a teda zaviazala sa žalovanej zaplatiť celkom sumu 920,- eur v 10 mesačných splátkach po 92,- eur, počnúc dňom 20.7.2012. Zmluva je vyhotovená na vopred predtlačenom formulári, do ktorej boli dopisované niektoré údaje. V zmluve nie sú uvedené termíny splátok úveru, splátky nie sú rozčlenené na splátky istiny úveru, splátky úrokov z úveru a splátky poplatkov z úveru. V zmluve ďalej absentuje termín končenej splatnosti úveru, RPMN, priemerná RPMN, výška úrokov z úveru, druh úveru. Žalobkyňa je v zmluve identifikovaná menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu a číslom občianskeho preukazu. Žalobkyňa si zobrala úver na účel odlišný od zamestnania, povolania či podnikania. Žalovaná odovzdala sumu úveru v hotovosti žalobkyňi hneď pri uzavretí zmluvy, t. j. v ten istý deň, čo žalobkyňa potvrdila svojim podpisom na zmluve. Z výpisu splátok úveru vytlačeného dňa 10.4.2013 súd zistil, že splátky úveru boli splatné k 20. dňu príslušného mesiaca s tým, že 1. splátka bola splatná dňa 20.7.2012 a posledná dňa 20.4.2013. Žalobkyňa uhradila všetky splátky úveru v plnej výške, pričom poslednú splátku uhradila dňa 10.4.2013. Z elektronickej výzvy žalobkyne zo dňa 22.9.2014, odoslanej na emailovú adresu: info@pohotovost.sk dňa 24.9.2014 súd zistil, že žalobkyňa ňou vyzvala adresáta na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 420,- eur v lehote do 25.9.2014 z dôvodu, že žalovaná prijala od žalobkyne finančné plnenie v celkovej sume 920,- eur na základe zmluvy o úvere č. 207300515 uzavretej dňa 11.6.2012 medzi stranami sporu, pričom predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalovaná bola oprávnená od žalobkyne prijať iba sumu poskytnutého úveru, t. j. 500,- eur. Vo zvyšnej časti došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Žalobkyňa považovala úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že v predmetnej zmluve o úvere absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru, ako aj údaj o RPMN.

14. Podľa odvolacieho súdu je potrebné posúdiť zmluvný vzťah strán založený zmluvou o úvere dňa 11.06.2012 podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2), keďže v prejednanom prípade právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou je od svojho vzniku vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl.). Žalovaná ako právnická osoba poskytla v rámci svojho podnikania úver žalobkyňi, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Aj keď na predtlačenom formulári so znením zmluvy bolo označené políčko, že úver sa poskytuje na „iný účel“, len z tohto nemožno v žiadnom prípade vyvodiť žalovanou prezentovaný záver, že žalobkyňa v zmluvnom vzťahu nevystupovala ako spotrebiteľ. Z početnej rozhodovacej praxe je známe, že žalovaná ako dlhodobo pôsobiaci nebankový subjekt na trhu sa snažila obísť aplikáciu noriem na ochranu spotrebiteľa práve tým, že vo formulárových zmluvách viedla dlžníkov k tomu, aby ako účel poskytnutia úveru bolo uvedené „na výkon povolania“, „na výkon zamestnania“, „na iný účel“, bez tohto,

aby bolo v skutočnosti preukázané, že sa naozaj jednalo o nespotebiteľský charakter úveru. Preto aj v prejednávanej spore, ak sa žalovaná snažila argumentovať, že sa nejednalo o spotrebiteľský úver, zaťažovalo ju dôkazné bremeno toto svoje tvrdenie preukázať. Žalobkyňa uviedla, že úver použila na osobné potreby, nebolo preukázané, že by si zobrala úver na iný ako osobný účel, preto je potrebné považovať ju za spotrebiteľku.

15. Vzhľadom na vyššie preukázaný záver, že zmluvu o úvere je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, je nesprávna argumentácia žalovanej, podľa ktorej sa má zmluvný vzťah posudzovať výlučne podľa Obchodného zákonníka, ktorého aplikáciu nebolo možné dohodnúť ani na základe zmluvy, keď sudy opakovane judikovali, že zmluvná podmienka o voľbe režimu Obchodného zákonníka je v spotrebiteľských zmluvách neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko je v neprospech spotrebiteľa.

16. Je preto potrebné uzavrieť, síce nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku právneho režimu je však potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011 sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2013 sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012), ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

17. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v zmluve o úvere. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

19. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané zo zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o úvere nie sú uvedené základné obsahové náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j) zákona, keď v zmluve nie je uvedený termín končenej splatnosti úveru, RPMN, priemerná RPMN, výška úrokov z úveru. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia za správne.

20. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza

spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

21. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Obsahové náležitosti sú vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcimi jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona a zároveň aj v ustanovení § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22. Odvolací súd konštatuje, že je potrebné vysloviť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že v zmluve o úvere nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Ročná percentuálna miera nákladov by tak mala obsahovať všetky splátky úveru a poplatky spojené s poskytnutím úveru voči hodnote poskytnutých finančných prostriedkov, prepočítaných na obdobie jedného roka. Účelom nutnosti uvedenia RPMN je umožniť jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver. RPMN patrí medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru, pretože ročná percentuálna miera nákladov je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru, ktorá zohľadňuje nielen úroky, avšak aj všetky poplatky s poskytnutím úveru spojené a časové obdobie ich splácania. Neuvedenie, nesprávnosť a nepravdivosť uvedenia údajov o RPMN má pritom podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Naviac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva o úvere je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo

zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu. Obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú explicitne uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona, sú údajom obligatórne vyžadovaným platnou právnou normou a z tohto pohľadu je postup/snaha žalovanej obchádzať spotrebiteľskými predpismi explicitne vyžadované údaje neakceptovateľná.

24. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

25. Keďže bolo preukázané, že žalobkyňa plnila žalovanej aj nad rozsah istiny čerpaného úveru, sú tieto peňažné prostriedky bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaná získala na úkor žalobkyne plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a preto ich musí vydať (§ 456 Občianskeho zákonníka). Výšku bezdôvodného obohatenia pritom žalovaná nerozporovala osobitnou odvolacou argumentáciou.

26. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a aj v časti o náhrade trov konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolacími dôvodmi, podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti v celom rozsahu potvrdil.

27. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne opäť súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnom skončení veci.

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).